

Kovis ja lällyt

Talvi oli tullut metsään ja eläimet valmistautuivat sen viettoon kukin tavallaan. Lupsakka karhu oli syönyt ison mahansa täyteen marjoja ja kaivautunut lämpimään kannonkainaloon olutkorin jatelevision ääreen talviunille. Orava oli kerännyt kesän aikana kaikki varastot täyteen käpyjä ja valmistautui turvalisin mielin tulevaan suhdannetaantumaa. Viekskaalla ketullakaan ei ollut hätää. Se oli saanut hyvän ja kannattavan homman veroilmoitusten täyttäjänä, joten leipä oli turvattu pitkälle tulevaisuuteen.

Mutta susiperheessä kaikki oli rempallaan. Vielä alkukesästä Iso Paha Susi oli ollut hyvässä virassa ulosottomiehenä. Mutta sitten laman edetessä hukan perimishommat olivat vähentyneet ja juhannuksen jälkeen oli lomautus edessä. I. P. Susi sortui ryyppäämään ja elämään susiparina

vieraissa. Silloin harvoin kun se kävi kotonaan, se heitti akan ja kakarat pihalle, särki huonekalut ja paiskoi nekin ikkunan läpi metsään. Muut eläimet olivat loppukesästä kerääntyneet korven keskelle lammen rannalle miettimään häirikön hoitoonohjausta, mutta huonolla tuloksella. Nyt rellestäminen oli edennyt niin pitkälle, että susien rahat olivat lopussa ja häätö päällä.

Niin sitten susiperhe hajosi ja kukin lähti omille teilleen. Isäsusi jäi kerran kannissa kiinni ja pantiin häkkiin. Äitisusi muutti Inariin ilotytöksi ja Pikku Paha Hukka lähti harhailemaan ympäri metsää nuorisotyöttömänä. Yhtenä päivänä se tuli tienhaaraan. Toisen tien kyltissä luki "Kaita tie" ja toisen kyltissä "Rikoksen polku". P. P. Hukka katseli tienviittoja vähän aikaa kummissaan pää kallellaan. Mutta ali-

koulutettuna se ei osannut lukea, joten se valitsi väärin ja lähti tallustelemaan pitkin Rikoksen polkua.

Matkan varrella se tapasi huonoa seuraa, punkkeja, lutikoita, täitä ja käärmeitä, joilta se oppi pahoja tapoja. Lopulta se tuli pakettipellolle, joka suorastaan vilisilampaista.

— Kyllä on lällyä porukkaa, varsinaisia laumasie-luja, ajatteli hukka, joka oli omasta mielestään metsän kovin kundi, todellinen kovis. Syvällä sisimmässään se kuitenkin kadehti noita puolivillaisia otuksia, jotka olivat lihavia, hyvinvoipia ja lämpimästi pukeutuneita.

Sudessa heräsi voimakas sosiaalistumisen halu ja se päätti yrittää lähestymistä.

— Onks sulla röökiä, se kysäisi ensimmäiseltä vastaan tulleelta uuhelta.

Uuhi näytti pelästyneeltä, perääntyi pari askelta ja sanoi tyhmästi: "Mää-ä."

Silloin suden pinna paloi. Se vetäisi lammasta turpiin ja syösi sen kurkkuun. Muut lällyt katselivat tumpu suorina ympärillä, mut-

ta kukaan ei tehnyt mitään. Kun hukka oli saanut ensimmäisen mäkättäjän hiljaiseksi, se syöksi muiden kimppuun. Se oli nyt sokeana raivosta, näki vain punaista ja sen elämä lipui silmien edessä kuin filminauha. Se musti ankean lapsuutensa, surkean asunnon, juopon isän. Inariin lähteneen äidin ja huonon seuransa. Muutamassa hetkessä se oli raadellut koko lammasmaun ja pysähtyi sitten hetkeksi huohottamaan.

— Itsepähän härnäsitte, se kirautti hampaittensa välistä ja lähti jolkuttelemaan kohti uusia seikkailuja. Mikähän siitäkkin olisi tullut, jos olisi ollut kunnan koti-olot. Ties vaikka koira.